

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **MPM – QUALITY v.o.s.**, IČ: 47987430, se sídlem Frýdek Místek, Příborská 1473, zastoupen: JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem, se sídlem Brno, Poštovská 455/8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č.j. 20532-4/2013-900000-304.3, sp. zn. 46145/2013-510000-12,

t a k t o :

- I.   **Žaloba se zamítá.**
- II.   **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 ze dne 17. 4. 2012, č.j. 8202-11/2012-176100-021, kterým bylo vyhověno odvolání společnosti ELTON hodinářská a.s. a zrušeno rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 ze dne 16. 3. 2012, č.j. 8202-6/2012-176100-033, kterým byla podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, ve znění rozhodném (dále jen „zákon č. 191/1999 Sb.“), uložena povinnost společnosti ELTON hodinářská a.s., že zadržené zboží, tj. 17 kusů hodinek, nesmí používat, zcizit nebo s ním jiným způsobem nakládat.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení jeho účastenství v řízení. Nesouhlasil s tím, že žalovaný odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí odkazem na rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 (dále jen „celní úřad“) ze dne 11. 3. 2013, jímž bylo

rozhodnuto o tom, že není účastníkem řízení ve věci 17 kusů hodinek zadržенých v rámci kontroly celní správy u společnosti ELTON hodinářská, a.s., jelikož žalobce podal odvolání ještě před vydáním tohoto rozhodnutí, a to již dne 27. 7. 2012.

Dále namítal, že jeho účastenství ve správním řízení trvalo do té doby, dokud nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že účastníkem daného řízení není.

Uvedl, že je žalobou napadeným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech z ochranné známky, neboť na základě rozhodnutí celního úřadu bylo do oběhu uvolněno zadržенé zboží. Jednalo se o zboží, které bylo společností ELTON hodinářská a.s. neoprávněně označeno ochrannou známkou žalobce. Tím, že žalovaný označil odvolání jako nepřipustné, zkrátil žalobce na jeho právech týkajících se obrany proti porušování práva z ochranné známky.

Vytkl žalovanému, že v rozporu s § 2, § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Konstatoval, že v rámci dokazování žalovaný nesprávně posoudil jím předložené důkazy dle § 50 správního řádu. Namítal i procesní vady řízení, neboť jeho odvolání mělo být řádně posouzeno a měl být přezkoumán dosavadní průběh řízení.

Závěrem uvedl, že žalovaný kromě správního řádu porušil i zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a zákon č. 199/1991 Sb.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobcem uplatněné námitky. Uvedl, že žalobce účastníkem řízení ve věci zadržенého zboží nebyl a nebyl ani osobou přímo dotčenou na svých právech dle § 27 správního řádu. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č.j. 20532-2/2013-900000-304.3. Upozornil na to, že proti uvedenému rozhodnutí byla podána správní žaloba, která je vedena před zdejší soudem pod sp. zn. 10 A 174/2013.

Nesouhlasil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno toliko poukazem na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno porovnáním vybraných ustanovení správního řádu se skutkovými zjištěními. V rámci své úvahy pouze konstatoval, že v mezidobí bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení.

Odmítl výtku, že zkrátil žalobce na jeho právech a porušil platné právní předpisy. Vysvětlil, že odvolání žalobce posoudil jako nepřipustné, proto se již nezabýval jeho tvrzeními a důkazy, které se týkaly merita věci. Postupoval tak zcela v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními a rovněž podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 3 Ans 38/2010-122.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Na ústním jednání zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně k námitce nesprávného posouzení účastenství žalobce ve

správním řízení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 103/2011, z něžž dovodil analogii mezi právním posouzením účastenství matky a jejího nezletilého dítěte v řízení o správním vyhoštění s posouzením účastenství žalobce v dané věci.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 13. 3. 2012 požádal žalobce celní úřad o provedení kontroly v prodejně společnosti ELTON hodinářská a.s.

Z protokolu o kontrole ze dne 15. 3. 2012, č.j. 8202-4/2011-176100-033 vyplývá, že celní úřad při kontrole v prodejně společnosti ELTON hodinářská a.s. zadržel 17 ks hodinek podle § 29a odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb.

Dne 16. 3. 2012 celní úřad vydal rozhodnutí č. j. 8202-6/2012-176100-033, kterým byla podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb. ve spojení s § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele společnosti ELTON hodinářská a.s. uloženo zadržené zboží, tj. 17 ks hodinek, nepoužívat, nezcižovat ani s ním jiným způsobem nakládat. Proti předmětnému rozhodnutí podala společnost ELTON hodinářská a.s. odvolání. O odvolání rozhodl celní úřad dne 17. 4. 2012 rozhodnutím č.j. 8202-11/2012-176100-021, kterým v rámci autoremedury zrušil své předchozí rozhodnutí ze dne 16. 3. 2012.

Sdělením ze dne 29. 5. 2012, č.j. 8202-15/2012-176100-021 oznámil celní úřad žalobci, že na základě jeho podnětu provedl kontrolu a zajistil zboží, ale zadržené zboží poté na základě shromážděných důkazů uvolnil. Celní úřad tak z moci úřední zahájil řízení se žalobcem ohledně stanovení nákladů, které vznikly v souvislosti s provedenou kontrolou.

Podáním ze dne 8. 6. 2012 žalobce požádal o zaslání rozhodnutí celního úřadu. Celní úřad zaslal žalobci své rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 a žalobce proti němu podal odvolání ze dne 25. 7. 2012, ve kterém žádal žalovaného o jeho zrušení, jelikož uvolněním zadrženého zboží do oběhu vznikla žalobci újma.

Dne 11. 3. 2013 vydal celní úřad rozhodnutí č.j. 46145/2013-510000-12, kterým rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení ve věci zadrženého zboží. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 14. 6. 2013, č.j. 20532-2/2013-900000-304.3 tak, že změnil úvodní souvětí výroku rozhodnutí celního úřadu ze dne 11.3.2013 a ve zbytku ponechal rozhodnutí beze změny, tedy žalovaný se ztotožnil s celním úřadem, že žalobce není účastníkem řízení.

Dne 21. 6. 2013 vydal žalovaný k odvolání žalobce ze dne 25. 7. 2012 žalobou napadené rozhodnutí, v němž rozhodl o nepřipustnosti jeho odvolání a zamítl je dle § 91 odst. 1 správního řádu s přihlédnutím k § 27 a § 81 odst. 1 správního řádu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo vyhověno odvolání společnosti ELTON hodinářská a.s. proti rozhodnutí, jímž jí byly stanoveny povinnosti vůči zadrženému zboží. Adresátem odvoláním napadeného rozhodnutí tak byla pouze společnost ELTON hodinářská a.s., jakožto účastník řízení ve věci zadrženého zboží. Tedy žalobce nebyl účastníkem řízení a rozhodnutí mu bylo zasláno jen pro informaci, na jeho žádost, po zahájení řízení z moci úřední o zúčtování složené jistoty. Vysvětlil, že vyhodnotil odvolání žalobce jako nepřipustné, jelikož dle § 81 správního řádu může podat

odvolání proti rozhodnutí pouze účastník, přičemž žalobce účastníkem správního řízení nebyl. Rovněž odkázal na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013 č.j. 46145/2013-510000-12, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení. Jelikož odvolání bylo podáno osobou neoprávněnou, konstatoval, že se již nebude zabývat jinými skutečnostmi, než těmi odůvodňujícími nepřipustnost odvolání.

Ze sdělení žalovaného ze dne 16. 7. 2013, č.j. 35362/2013-900000-302 vyplývá, že žalovaný zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nicméně takové předpoklady neshledal.

Soud poznamenává, že dne 25. 1. 2017 zdejší soud v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 174/2013 vydal rozsudek, jímž rozhodl, že rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013 č.j. 46145/2013-510000-12 i rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č.j. 20532-2/2013-900000-304.3, jsou nicotná.

Skutkový stav zjištěný soudem nebyl mezi účastníky sporným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

Podle § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb. zadržené zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví může celní úřad ponechat osobě, které bylo zboží zadrženo, a

rozhodnutím jí uložit, že zboží nesmí používat, zcizit nebo s ním jiným způsobem nakládat. Právní úkony, kterými byl tento zákaz porušen, jsou neplatné.

Podle § 29a odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. Celní úřad může při provádění dozoru podle zákona o ochraně spotřebitele, bez ohledu na práva třetích osob, zadržet zboží, existuje-li podezření, že v souvislosti s jeho nabízením nebo prodejem dochází k porušení ustanovení zvláštního právního předpisu nebo zákazu nabízení, prodeje a vývozu výrobků určených pro humanitární účely podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu.

Podstatou sporu v dané věci je posouzení, zda žalobce měl být účastníkem správního řízení podle zákona o ochraně spotřebitele, v němž bylo podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb. uloženo společnosti ELTON hodinářská a.s. zadržené zboží nepoužívat, nezczizit ani s ním jiným způsobem nakládat.

Soud se nejprve zabýval tvrzením žalobce, že byl účastníkem řízení o zadržení (zajištění) zboží, jelikož může být rozhodnutím vydaným v daném řízení přímo dotčen na svých právech z ochranné známky. Přímé dotčení spatřoval v tom, že v řízení bylo rozhodováno o zboží, které mělo být neoprávněně označeno jeho ochrannou známkou. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, sp. zn. 7 As 103/2011, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval účastenství nezletilého dítěte dle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení o zajištění jeho matky za účelem správního vyhoštění, jelikož by rozhodnutím bylo přímo dotčeno na svém právu na rodinný život, má soud v dané věci za zcela nepřiléhavý. V dané věci rozhodně nelze srovnávat intenzitu chráněného vzájemného vztahu matky a na ní zcela závislého nezletilého dítěte, navíc za situace, kdy je rozhodováno o matčině vyhoštění ze země, s intenzitou vztahu žalobce ke svému právu na ochranu jeho duševního vlastnictví.

V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č.j. 1 As 158/2015-33, ve kterém se vyjádřil k povaze řízení vedených dle zákona o ochraně spotřebitele a jejich vztahu k ochraně práv duševního vlastnictví: „[27] Předmětem řízení dle zákona o ochraně spotřebitele je striktně otázka dodržování povinností prodávajícího, a to z pohledu možného poškození spotřebitele. Konkrétně předmětem řízení, ve kterém se stěžovatel domáhá účastenství, byla otázka, zda prodejce porušil zákaz klamavých obchodních praktik tím, že prodával zboží porušující práva duševního vlastnictví [§ 24 odst. 1 písm. a), § 5 odst. 2 zákona na ochranu spotřebitele]. Primárním účelem tohoto řízení tedy není ochránit majitele práv duševního vlastnictví, nýbrž zjistit a sankcionovat případné porušení veřejnoprávních povinností prodejce a tím poskytnout veřejnoprávní ochranu spotřebiteli.

[28] Nutnost rozlišovat řízení zaměřené primárně na ochranu spotřebitele od řízení zaměřeného na ochranu práv duševního vlastnictví judikatura opakovaně zdůrazňuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 210/2014 - 39, bod 19, či rozsudek krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014, č. j. 30 A 85/2014 – 71).

[29] Jestliže v řízení může dojít k zadržení či zničení zboží, děje se tak primárně z důvodu ochrany spotřebitele. Ochrana práva duševního vlastnictví je pouze sekundární efekt takových úkonů. Řízení dle zákona o ochraně spotřebitele nepůsobí jako nástroj ochrany práva duševního vlastnictví. Naopak, tuto ochranu zajišťují nástroje soukromého práva.

... [38] Dle judikatury „usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je, či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy; o takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství *expressis verbis* řešeno přímo v zákoně. Stejně může postupovat

i v případě, kdy pro posouzení této otázky není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence „pochybností“ (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004) a musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39, publikován pod č. 1657/2008 Sb. NSS).

[39] Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud o účastenství stěžovatele přímo nerozhodl. O tom, že stěžovatel účastník nebyl, nebylo pochyb. Vzhledem jednoznačnému a konstantnímu výkladu právní otázky přímého dotčení osoby v řízení o správním deliktu jiné osoby, byla otázka účastenství řešena prostou aplikací § 27 odst. 2 správního řádu. Navíc se jednalo výhradně o posouzení právní otázky, pro jejíž zodpovězení nebylo nutné provádět žádná skutková šetření. I kdyby stěžovatel byl vlastníkem práv k ochranné známce, což ani nikdo nečinil sporným, tato skutečnost je pro otázku jeho účastenství v přezkoumávaném řízení o deliktu irelevantní. Vlastník porušovaných duševních práv totiž není účastníkem řízení o správním deliktu s údajným porušovatelem dle zákona o ochraně spotřebitele.“

Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, přestože se týkaly řízení o správním deliktu dle § 24 zákona o ochraně spotřebitele, lze vztáhnout i na dané řízení o zadržení zboží dle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele, neboť podstata obou na sebe navazujících řízení je obdobná. Jejich cílem není primárně ochrana práv duševního vlastnictví žalobce, nýbrž veřejnoprávní ochrana spotřebitelů před jednáním prodejců, kteří porušují veřejnoprávní povinnosti právě ve vztahu ke spotřebitelům. Ochrana práv z duševního vlastnictví je pouze jejich vedlejším efektem.

Vzhledem k výše uvedenému tak žalobce není účastníkem řízení o zadržení zboží, jelikož jeho práva z ochranné známky nemohla být ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu v řízení o zadržení zboží přímo dotčena. Účastníkem řízení o zadržení zboží podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb. byla toliko společnost ELTON hodinářská a.s., jelikož jí bylo zadrženo zboží, tudíž rozhodnutí o zadržení zboží se dotklo jen její právní sféry. Obává-li se žalobce, že jeho právo z ochranné známky je porušováno, nemůže k této své ochraně využívat prostředky veřejnoprávní, které nabízí zákon o ochraně spotřebitele a jejichž hlavním účelem není ochrana soukromých zájmů žalobce.

Žalovaný tak nepochybil, když odvolání žalobce, který nebyl účastníkem řízení o zadržení zboží, zamítl jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný zcela jednoznačně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že s přihlédnutím k § 27 a § 81 odst. 1 správního řádu žalobce nebyl účastníkem řízení o zadržení zboží, ve kterém byly uloženy povinnosti třetí osobě, tj. společnosti ELTON hodinářská a.s. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalovaný zároveň posoudil, zda nejsou důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a to v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 3 Ans 38/2010-122 i s nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že byl účastníkem předmětného řízení, dokud nebylo pravomocně rozhodnuto dne 14. 6. 2013, č.j. 20532-2/2013-900000-304.3 o tom, že jeho účastníkem není. Rozhodnutí o účastenství je pouze deklaratorním rozhodnutím, jímž se nezakládají ani neruší práva být účastníkem řízení. Účastníkem správního řízení je vždy ta osoba, která splňuje podmínky účastenství stanovené správním řádem či jiným

zákonem, a to právě od okamžiku, kdy tyto podmínky naplní. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2015, č.j. 9 As 222/2014 – 147, kde v bodě 29 uvedl, že: „[29] V situaci, kdy již správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci samé, opomenutý účastník se může bránit zejména podáním odvolání. Na situaci, že rozhodnutí není doručeno osobě, která materiálně účastníkem byla, nepochybně dopadá ustanovení § 84 spr. ř. Podle jeho odstavce 1 platí: „Osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.“ Toto ustanovení se bude jen výjimečně aplikovat na situaci, kdy správní orgán opomene zaslat rozhodnutí účastníkovi, s nímž jako s účastníkem jednal. Typicky naopak půjde o opomenuté účastníky. Účastenství se totiž nezakládá rozhodnutím podle § 28 odst. 1 spr. ř., ale je dáno naplněním podmínek účastenství stanovených správním řádem nebo jiným zákonem (v posuzované věci stavebním zákonem). Žalobce proto nemá pravdu, když tvrdí, že odvolání by mohl podat až poté, co bude rozhodnuto o jeho účastenství podle § 28 odst. 1 spr. ř. Naopak tento postup je standardním způsobem obrany opomenutého účastníka.“

Zákonné ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, však váže povinnost správních orgánů rozhodnout o účastenství toliko v případě existence pochybností, které mají původ v nejasnosti právní úpravy nebo ve skutkových okolnostech věci (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 3 Ans 38/2010-122).

Soud zároveň odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2008, č.j. 2 As 8/2008-39, jehož právní věta zní: „Usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je, či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy; o takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství *expressis verbis* řešeno přímo v zákoně. Stejně může postupovat i v případě, kdy pro posouzení této otázky není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence „pochybností“ (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004) a musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole.“

V dané věci byla podle § 9 odst. 4 zákona č. 191/1999 Sb., účastníkem řízení o zadržení zboží pouze společnost ELTON hodinářská a.s., které na základě negativního výsledku kontroly bylo původně zadrženo zboží a uloženy povinnosti, a to nepoužívat jej, nezcižit jej či s ním jiným způsobem nenakládat. Naopak žalobci v řízení o zadržení zboží žádné povinnosti ukládány nebyly. Správní orgány tak ani neměly povinnost o účastenství žalobce rozhodovat formou usnesení dle § 28 správního řádu, neboť zde nebylo pochyb o tom, že jediným účastníkem řízení o uložení povinnosti společnosti ELTON hodinářská a.s., je jen a pouze tato společnost.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný odůvodňuje napadené rozhodnutí odkazem na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013, které bylo vydáno až po dni podání odvolání žalobcem. Žalovaný na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013 v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně odkázal, dle názoru soudu tak učinil ovšem pouze na

podporu své argumentace, tedy až poté, co předložil jasné a zřetelné odůvodnění, z jakého důvodu odvolání žalobce zamítl. Nelze tak přisvědčit žalobci, že odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko odkazuje na jiné rozhodnutí. Navíc žalovaný správně reagoval na aktuální stav, když v mezidobí, byť až po podání odvolání žalobce, bylo dané rozhodnutí vydáno. Důvody výroku obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé, jasné z něj vyplývají i úvahy žalovaného, které ho k rozhodnutí vedly, včetně relevantních ustanovení právních předpisů. Vzhledem k tomu, že odkaz na rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 3. 2013 byl podpůrný, soud nepovažoval za relevantní ani námitku žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno po podání odvolání žalobcem. Nad to žalobce ani blíže nespecifikoval, z jakého důvodu nelze v napadeném rozhodnutí odkázat na rozhodnutí vydané až po podání odvolání.

Soud v této souvislosti podotýká, že závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 Afs 44/2013-30 lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní a vyčerpávající odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly. V dané věci tak žalovaný žalobou napadené rozhodnutí odůvodnil zcela dostatečně a srozumitelně.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci dle § 3 správního řádu a nezhodnotil správně důkazy dle § 50 a násl. správního řádu. Vzhledem k tomu, že námitky jsou do značné míry obecné, soud pouze stručně konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení žalovaný nejprve zkoumal, zda bylo odvolání podáno oprávněnou osobou dle § 81 odst. 1 správního řádu, a jelikož došel k závěru, že žalobce oprávněnou osobou není, odvolání zamítl. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu a rovněž i s § 3 správního řádu, když zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl pro jeho rozhodnutí nezbytný. Vzhledem k závěru o nepřipustnosti odvolání žalovaný pak ani nepřistoupil k provádění a hodnocení důkazů předložených žalovaným dle § 50 a násl. správního řádu. S žalobcem předloženými důkazy by se musel žalovaný vypořádat až v průběhu odvolacího řízení a v rozhodnutí o odvolání, pokud by odvolání žalobce bylo přípustné. Ze správního spisu pak navíc vyplývá, že žalovaný rovněž hodnotil, zda nejsou dány důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Námitky žalobce tak nejsou důvodné.

Soud se již nezabýval námitkami žalobce, dle kterých žalovaný porušil § 2 správního řádu, zákon č. 191/1999 Sb. a zákon o ochraně spotřebitele, včetně námitky, že žalovaný v odvolacím řízení procesně pochybil. Žalobce totiž tyto námitky uplatnil toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková